

General yox, şəhid olmağı seçən leytenant

“Dedi ki, bayrağa bükülü gələcəyəm, məni şan-şöhrətli qarşılayarsınız”

Bütün fənləri yaxşı oxuyur, orta məktəbi qırmızı diplomla bitirir. Anasının, nənə-babasının yönəldirməsi ilə gələcəkdə iqtisadiyyat üzrə təhsil almağa qərar verir. Bu istiqamət üzrə repetitor yanına hazırlığa gedir, ancaq bir gün gəlib nənəsi Cəmilə Əlizadəyə deyir: “Nənə, səndən bir xahiş edəcəyəm, amma sözümü yerə salma. İcazə ver, sənədlərimi hərbi məktəbə verim. Mən hərbi ilə nəfəs alıram”. Nənəsi cavab verir ki, yaxşı oxuyursan, ona görə iqtisadiyyat təhsili almağın istəyirik. Deyib ki, mən hansı istiqamət üzrə təhsil alsam da, yenə hərbiyə yönələcəyəm, ona görə də, mane olma.

Beləliklə, hərbi sahəyə yönəlir. Hərbi təhsilə başlamamışdan bir gün öncə isə hissələrini gündəliyinə belə qeyd edir: “Sabah hərbi məktəbin qapıları üzümə açılır. Çox həyəcanlıyam. Gözümə yuxu getmir. O formanı geyinməyi çox səbirsizliklə gözləyirəm. Sırf gələcək həyatımın xoş olmağı üçün deyil, Vətənə layiqli övlad olmaq üçün gedirəm”.

Söhbət Vətən müharibəsinin iştirakçısı, leytenant Samir Əliyevdən gedir. Qeyd edək ki, Samir Əliyev 1999-cu il avqustun 9-da Bakı şəhərində anadan olub. Orta təhsilini Xətai rayonu 55 nömrəli tam orta məktəbdə alıb. Orta məktəbi qırmızı diplomla bitirib. 2016-cı ildə Heydər Əliyev adına Ali Hərbi Məktəbə daxil olur. 2020-ci ildə təhsilini başa vurub Mingəçevir şəhərində hərbi hissədə xidmətə başlayır.

Bəli, o, Vətənə layiqli övlad olmaq üçün hərbi seçmişdi. Elə vətənin dar günündə - İkinci Qarabağ Savaşı başlayan gündən də ön cəbhəyə gedən vətən oğullarından olur. Döyüşdə qəhrəmanlıqla iştirak edən Samir sentyabrın 30-u şəhidlik zirvəsinə ucalır. II Fəxri Xiyabanda dəfn olunur.

“HƏRBÇİ OLMAĞIMLA FƏXR EDİRƏM” DEYİRDİ

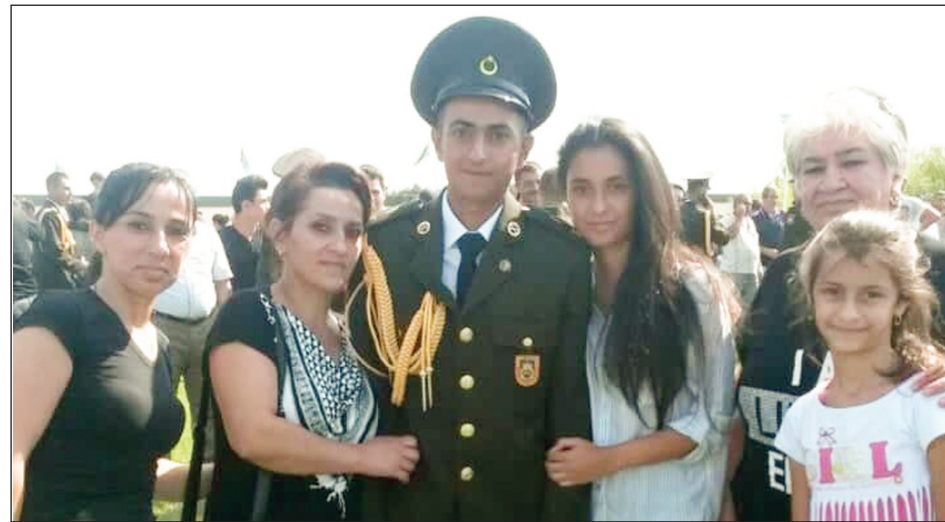
Samir Sevdə Əlizadənin yeganə övladı olub, ana, oğlunu atasız, tək böyüdü. Deyir ki, həyatda əsas məqsədi oğlu üçün gözəl gələcək qurmaq idi: “Samiri 1 yaşından özüm tək böyütmüşəm. Gözümün ağı-qarası bir balam idi. Onun yaxşı təhsil alması, gözəl gələcəyi olması üçün əlimdən gələn hər şeyi edirdim. O da ağıllı uşaq idi. Dərslərini yaxşı oxuyurdu. İstediyi sahəni seçə bilərdi, amma hərbi arzulayırdı, çünki elə kiçik yaşlarından hərbiyə maraqlı idi. Uşaqlıqdan onda hərbi xarakteri olduğunu hiss edirdik. Deyirdi ki, ki komandir olacağam. Əsas oyuncaqları əsgər, tank fiqurları və s. bu tipli idi. Hamısı da otağındadır, gələcəkdə övladlarına vermək üçün qoruyub-saxlayırdım, qismət olmadı. Biz iqtisadiyyata getməyini istə-

yirdik, amma o, hərbi istədi. Hərbiyə getdiyinə bir gün belə peşman olmadı. “Hərbiç olmağım ilə fəxr edirəm” deyirdi”.

Anası oğlunun dilindən “şəhid” kəlməsinin düşmədiyini deyir: “Hərbi təhsili başa vurandan sonra Mingəçevirə təyinat aldı. Deyirdi ki, ora çox gözəldir, amma mən Qarabağ zonasına düşmək istəyirəm. Cəbhəyə yaxın, düşmənlə üz-üzə ərazidə xidmət etməyi arzulayırdı. Mənim də tək övladım idi, o, müharibə deyəndə, istər-istəməz narahat olurdum. Deyirdi ki, inşallah yaxşı olacaq. Müharibədən də öncə dilindən “şəhid” kəlməsi düşməzdi. Əsəbiləşirdim, deyirdim ki, belə danışma. Deyirdi ki, şəhidlik hər adama qismət olmur”.

Anası Samirin hərbi akademiya təhsil aldığı müddətdə seçildiyini də bildirdi: “Samir dərslərdə bir dəfə müəllimin səhvini tutub. Rəisi gəlib Samirə deyib ki, haqqında çox eşitmişəm, onda bu dərsi sən deyəcəksən. Samir o dərsi keçib, çox da yaxşı alınıb. Bunu mənə fəxrle danışdı. Deyirdi ki, mama, dərsi elə yaxşı keçdim ki. Samir akademiya tanınırdı. Bu da zəhmətinin nəticəsi idi. İmtahan ərafəsi evə gələndə də, bütün günü hazırlayırdı. Harasa gedir-

dikse, kitab-dəftəri əlində olurdu, yaxşı hazırlımaq üçün əlindən gələnə edirdi”.

“DEDİ Kİ, MAMA, ZƏHMƏTİNİ HALAL ELƏ”

Samir ailədə tək uşaq olsa da, kaprizli deyilirdi. Sevdə xanım bildirdi ki, əksinə, anasının çətinliyini başa düşürmüş, onu incitməmək üçün əlindən gələnə edirdi: “Düz danışan, təmiz insan idi. Mələk imiş. Tək uşaq idi, amma kaprizli də deyildi. Yerini bilirdi. Heç nə tələb etməzdi, heç nədən narazı olmazdı. Nə etsəydiniz, deyirdi ki, yaxşıdır, əladır. Başa düşürdü ki, anası təkdir. İndiyə qədər məni hansısa davranışı ilə incitməyib. Hətta işləyib mənə dəstək olmaq da istəyirdi, qoymurdum. Deyirdim ki, dərslərini yaxşı oxusun. Hərbiyə oxuduğu müddətdə yayda bir aylıq evə gəlmişdi, onda da deyirdi ki işləyim, pul qazanaram, sənə kömək olar. Amma icazə vermirdim”.

Müharibəyə yola düşməmişdən bir gün öncə zəng vurub anasından halallıq istəyir: “Dedi ki, mama, zəhmətini halal elə. Çox pis oldum, dedim ki, bu nə sözdür? Sən demə müharibəyə gedim... Sonra da danışdırdı, deyirdi ki, hər şey yaxşıdır, gələcəyəm, yaxşı olacaq, ürəyinizi sıxmayın, siz yaxşı olun. Bizim narahat olmamağımız üçün elə deyirdi”.

“ƏLƏBƏNİ ONUNLA BİR YERDƏ QEYD ETMƏK İSTƏYİRDİK”

Döyüşdən öncə halallıq aldığı şəxslərdən biri də nişanlısı Nərmən Mehdiyeva olur: “Müharibəyə getməmişdən öncə mənə zəng vurub

halallıq istədi, müharibəyə getdiyini dedi. Dedi ki, bayrağa bükülü gələcəyəm, məni şan-şöhrətli qarşılayarsınız”.

Nərmən Samir 5-ci sınıfdə oxuyarkən tanış olublar. Nərmən Samiri bir çox müsbət xüsusiyyətlərinə görə seçdiyini deyir: “Eyni məktəbdə oxumuşuq. Bizim sınıfdə uşaq sayı az olduğuna görə bölüb başqa sınıflərə qatıldı. Mən də Samirgilin sınıfına düşmüşdü. Amma başqa sınıfa getmək istəmədiyim üçün ağlaya-ağlaya həmin sınıfa girmişdim. Samir deyirdi ki, səni ağlaya-ağlaya görəndə xoşum gəlmişdi. Sonra o sınıfdə oxudum. 5-ci sınıfdən mənə sevim, bunu bircə dostu bilib. Amma 9-cu sınıfdə mənə deyib: “He” deməyim üçün səbəb çox olsa da, həmin vaxt tələsmək istəmədim. Ona görə “yox” dedim. Amma zamanı gəldiyində, razılıq verdim. Çünki çox sadıq, diqqətçil, tərbiyəli, hər şeyin yerini bilən biri idi. Qısqançlığı var idi, bu da xoşuma gəlirdi. Yaxşı ki, onu tanıyırdım, yaxşı ki onun nişanlısı olmuşam”.

Nərmən qələbə xəbərini Samirin dilindən almaq, qələbəni onunla bir yerdə qeyd etməyi çox istəyirdi: “Samir torpaqların azad olunmasında onun da payı olmasını istəyirdi. Biz də

E.Eminli deyir ki, döyüşlərdə Samir və onun bölüyündəki əsgərlər öz qəhrəmanlıqları ilə seçildilər. O, Samirin iştirak etdiyi sonuncu döyüşdən danışdı: “Sentyabrın 30-u bizə komanda gəldi ki, çox vacib bir postu ermənilərdən almışıq, amma orda qüvvə azdır, əldə saxlamaq çətin olacaq, tez ora gedin. Biz də köməyə getdik. Samirin də bölüyü bizimlə gəldi. Gördük ki, çox qəliz vəziyyətdir. Elə strateji post idi ki, ermənilər onu geri almaq üçün bir gündə 4 dəfə hücum etdilər. Erməni oranı geri alsaydı, Talışkənd yenidən Ermənistanın nəzarətinə keçə bilərdi. Suqovuşana da girmək mümkün olmazdı. Hamımız deyirdik ki, bu qədər şəhid verib oranı almışıq, lazım gəlsə, hamımız şəhid olarıq, amma düşməni geri ala bilməsin. Böyük qrup yuxarı - posta gəldi, amma Samirin qrupu ermənilərdən bizə gələn yolu kəsmək üçün aşağıda qaldı. Düşmənin posta gəlməsinə imkan verməməli idilər. Biz postda erməninin bir hücumunun qarşısını yeni almışdıq ki, yaxınlıqda partlayış səsi eşidildi. Dedilər ki erməninin tankı Samirgilin qrupunun yanına gəlib. Erməni tankı və arxasında da ermənilərin 20-yə yaxın xüsusi təyinatlıları. Onlar bizə arxadan hücum etmək istəyiblər. Həmin yüksəklikdə 150-200 nəfər olardıq. Erməni orda bizə qarşı bir tank atışı edə bildi. Mən həmin tank atışı nəticəsində yaralandım. Amma 5 nəfərlik qrup tankın və 20-yə yaxın xüsusi təyinatlıların postu yaxınlaşmasına imkan verməyib. Necə? Öz canları bahasına. Biz partlayış səsini eşidən kimi Samirgilin istiqamətinə getdik, gördük ki, ermənilərin tankı geri çəkildi, xüsusi təyinatlılardan sağ qalan, yaralanan 7-8 nəfəri qaçırdı. Sırf o yüksəkliyin düşməni keçməməyi, ordaki əsgərlərin sağ qalması üçün Samirgilin qrupu hamısı şəhid olmuşdular. Bir nəfər sağ qalmışdı, onun da huşu özündə deyildi. Sinalərini erməni tankının qarşısına verib onların posta gəlmələrinə imkan vermədilər. 5 nəfər özünü qurban verməsəydi, 150-200 nəfərin çoxu şəhid olmuşdu”.

“GÜCLÜ MƏNTİQİ VAR İDİ”

Samir orta məktəbdə seçilən şagirdlərdən olub. **Texnologiya müəllimi Aida İsmayilovanın** sözlərinə görə, hətta məktəbi bitirəndən sonra da Samiri həmişə digər şagirdlərə nümunə kimi çəkirmişlər: “Mən onların sınıf rəhbəri idim. Tərbiyəli, ağıllı, savadlı, vətənpərvər bir şagird kimi yadımda idi. Hər dəm danışmırdı, amma hər mövzunu müzakirə edəcək savada, dünyagörüşə malik uşaq idi. Güclü məntiqi var idi, riyaziyyatı çox yaxşı oxuyurdu. Samir Hövsanda yaşayırdı, məktəb isə Xətaidə idi. Yol o qədər uzaq olsa da, o, dərsə bir dəqiqə belə gecikmədi. Məktəbi qurtarandan sonra belə, onu həmişə şagirdlərə nümunə çəkirdim, deyirdim ki, belə bir şagirdim var idi, o qədər uzun yol gəlirdi, amma heç vaxt gecikmədi, daim dərsə hazır olurdu. Məsuliyyətli idi, böyük-kiçik yerini bilirdi. Tək mən yox, bütün müəllimləri ondan çox razı idilər”.

Bir dəfə nənəsi ilə söhbət edəndə, “nənə, mən şəhid olmaq istəyirəm” deyib. Nənəsi isə “Şəhid niyə? Mən sənə general olmağın istəyirəm. Bilirəm ki, olacağına deyə bildirir. O isə cavabında “Şəhidliyin yanında general nədir ki?” deyib. Bəli, o, şəhid olmasaydı, o zirvəyə çata bilərdi, çünki bu günə qədər harda olubsa, nümunəvi olmağı bacarıb. Amma o, general deyil, şəhid olmağı seçib.

Ailesi sonda bir istəklərinin olduğunu bildirdi. Təhsil aldığı Xətai rayonu 55 nömrəli tam orta məktəbə Samirin adının verilməsini arzulayırdı. Ümid edirik ki, əlaqədar qurumlar şəhid ailəsinin bu istəyinə biganə yanaşmayacaqlar.

Qeyd edək ki, Samir Əliyev ölümündən sonra 3-cü dərəcəli “Rəşadət” ordeni və “Vətən Uğrunda” medalı ilə təltif edilmişdir.

Aygün Asimqızı